

PO Box 18

Hodkovice nad Mohelkou

Mail: redakce@narmyslenka.cz

Web: www.narmyslenka.cz

Vydavatel:

O. s. Národní myšlenka

Šéfredaktor

Milan Špinka

Redakce:

Jiří Hojer

Jan Maloušek

Přispívající redaktori:

Miroslav Červenka

Jaroslav Janovec

Łukasz Kobeszko

OBSAH

2..Úvodník

3..Spojené státy evropské –

Tomasz Jaźwiński

4..Rozhovor s Tomášem Hametem

– Milan Špinka a Martin Čejka

5..Rozhovor s Maciejem

Giertychem – Tomasz Jaźwiński

6..Co dál s národním hnutím? –

Vlastimil Podracký, Petr Švec

8..Obhajoba stereotypů a

diskriminace – James Kalb

12..Národ a řád – Vlastimil

Podracký

13..Knihy

15..Hans Maier: *Politická**náboženství* – Lukáš Peříř

17..Třetí cesta – Jaroslav

Tomasiewicz

20..Ústava Slovenské republiky

z roku 1939 – Michal Pavelka

23..Píšete nám...

24..Ze světa pravice

Názory autorů vyjádřené v článcích se nemusejí shodovat s názory redakce Národní myšlenky

Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat články a měnit jejich názvy

Vytištěno, vydáno a distribuováno
o. s. Národní myšlenka,
PO Box 18, Hodkovice n. M., 463 42

Číslo účtu: 510944120237/0100

Rozšiřují společností PNS, a.s.

Cena 25 Kč
(při zaslání poštou se poštovné připočítá)
Vychází čtvrtletně.

Číslo 3/2004 (XXVII.) vyšlo 30. 9. 2004

Citové vydírání

Podle žebříčku kvality života dle každoroční studie *Rozvojového programu OSN* zveřejněného 14. 7. 2004 se naše země umístila na 32. místě. Nejlépe si údajně žijí Norové, nejhůře jsou na tom tradičně některé africké země. Z tím nikdo neupozornil na nesmyslnost takových studií a sestavování žebříčků ve vnímání takových ryze subjektivních ukazatelů, jako je kvalita života. Pocit spokojenosti s podmínkami svého života se docela jistě liší člověk od člověka a také národ od národa, civilizační okruhy od jiných okruhů atd.

Může to být způsobeno vývojem v odlišném klimatu, působením náhody při vývoji národů či jinými vlivy, každopádně všude jsou měřítka kvality života odlišná a takovéto žebříčky OSN mohou dost dobře být spíše politickým tahem, sloužícím citovému vydírání obyvatel určitých zemí. Skutečně můžeme v poslední době sledovat mnohé aktivity vnucující obyvatelům tzv. Severu pocit provinění vůči chudému Jihu, které má být způsobeno snad jen naším štěstím, že jsme se ocitli právě zde. Zdá se, že tyto aktivity začínají nabývat podoby intenzivní a snad i organizované kampaně.

Například Šimon Pánek ze společnosti Člověk v tísní při ČT o. p. s. také 14. 7. 2004 v Radiožurnálu hovořil o podobném tématu. Sdělil, že OSN žádá po vyspělých státech (tedy i po Čechách), aby odevzdávaly 0,77 % HDP, což je méně, než vydáváme na nákup zbraní nebo na zábavu a je tedy pochopitelné, že by se tento převod prostředků ze státního rozpočtu uskutečnit měl (pochybují, že by šlo o jiný zdroj, ale v tom případě by se již jednalo o hodnotu blížící se spíše 2 % státního rozpočtu). Opět jsme se mohli cítit provinile – raději se bavíme a připravujeme se na obranu (pravda, někteří také na útok, ale to je další problém), než bychom pomohli osobám v nouzi. Jak logické a jak od nás sprosté.

Nemyslíme, že bychom byli příliš cyničtí ani zlí, když prohlásíme, že tak to není a že nechtutné jsou naopak spíše podobné kampaně. Velice často se jedná o zjevné citové vydírání a vytváření nátlaku na veřejné mínění pomocí vyvolávaného pocitu viny za naši údajně lepší životní úroveň. Proti pomoci trpícím a osobám postiženým neštěstími nemáme vůbec nic. Ale země, regiony a osoby, kam je pomoc směřována, si musí zejména samy chtít pomoci. Nevěříme, že impulsem může být klasická humanitární pomoc v podobě bezplatných zásilek základních životních potřeb – ta by se měla omezit jen na pomoc při živelných pohromách a dalších katastrofách (válečné konflikty). Pravidelná humanitární pomoc naopak odradí případné aktivity směřující k zajištění obživy vlastníma rukama v trpících zemích.

Životní úroveň našeho civilizačního okruhu se začala prudce zvyšovat oproti ostatním hlavně díky práci našich předků. Jeden z hlavních cílů, pro které se tolik snažili zajistit

pokrok svých rodin a svých národů, jistě byla touha pomoci svým potomkům žít lepší život. Svých cílů dosáhli vlastními silami a hlavní motivací jistě bylo vědomí, že sobě, svým rodinám a svým národům musí pomoci sami, že za ně nikdo jiný tu práci nevykoná. Socialismus, marxismus a odvozené levicové filozofické a ekonomické systémy patrně nejvíce škodí tím, že v našich podvědomích ruší přímou vazbu mezi naším snažením a naší životní úrovní. Snaží se institucionálně zajistit tzv. „sociální spravedlnost“, které je dosahováno nespravedlností skutečnou, tedy tím, že úspěšným jsou plody jejich práce z příliš velké části sebrány a předány dalším.

Podobně je tomu jistě i na mezinárodní úrovni. Je vytvářen dojem, že občané bohatých států jsou něco dlužní občanům států chudých, že svého bohatství dosahují vlastně na něčí úkor. Proto je na bohatších státech vyžadováno, aby se o takto „nespravedlivě nabyté bohatství“ podělili. Nejenže je tato logika nesprávná (jaká část našeho majetku asi pochází z krádeže u občanů třetího světa...), ale je i škodlivá, jelikož v chudších státech může vytvořit pocit, že se vyšších příjmů doberou spíše vystavováním své chudoby na odív a očekáváním milodarů z „vyspělejšího světa“. Jsou pravděpodobně země a oblasti, kde z důvodu například nepříznivých přírodních podmínek nebude nikdy možno dosáhnout vlastní aktivitou obyvatel zlepšení jejich životní úrovně na stav obvyklý řekněme v Evropě. Jinde je tomu tak nejspíš kvůli nezájmu obyvatel, kvůli jejich kultuře, zvyklostem atd. Málokde jsou však příčinou zásahy vyspělých zemí a snad nikde na světě lidé nemohou říci, že trpí kvůli Čechům. Nikdo nemůže nízkou životní úroveň v oblasti někde uprostřed pouště Kalahari dávat za vinu národům Severu a je zcela nesmyslné chtít po vyspělých státech, aby v takových místech zajistily nějaké dorovnávání životní úrovně. Nemáme důvod si vyčítat životní úroveň na neobyvatelných místech, v jiných oblastech je úkol postarat se o životní úroveň především věcí místních obyvatel.

Mnohé instituce, včetně zmíněných organizací OSN a Člověk v tísní při ČT o. p. s., věnují spoustu financí, sil a času na to, aby nás o přesvědčily o opaku, tedy o naší vině. Je příznačné, že se tak děje zpravidla z našich vlastních daní. Sami si platíme citové vydírání sebe samých, abychom se stali zmanipulovanějšími a souhlasili s větším přerozdělováním peněz řízeným oněmi vydírajícími institucemi.

Mnohem lepší pro budoucnost naší i chudších oblastí by patrně bylo pokračovat v díle našich předků. Tedy starat se zejména o zabezpečení co nejlepší prosperity pro naše rodiny a národy a tak snad dát i najevo obyvatelům chudších zemí, že za cenu značného úsilí, práce a odříkání je možné dosáhnout určité prosperity. Každý se však musí snažit hlavně sám. ■